

KINH ĐẠI TẬP ĐẠI PHƯƠNG ĐẲNG BỒ-TÁT TAM-MUỘI NIỆM PHẬT

QUYỂN 3

Phẩm 3: THẦN BIẾN (Phần 1)

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên, Tôn giả Đại Ca-diếp, Tôn giả A-nan và các hàng Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn đều có suy nghĩ: “Do nhân gì, duyên gì, nay Đức Thế Tôn Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác của chúng ta ở trong đại chúng Trời, Người, vì các Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn, các loại Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la cho đến Nhân phi nhân, tuyên thuyết pháp môn gọi là Tam-muội Niệm Phật, xong rồi, vẫn chưa giải thích, lại từ tòa đứng dậy, trở về chỗ cũ, im lặng tĩnh tọa?”

Khi Đại Bồ-tát Bất Không Kiến lại suy nghĩ: “Nay các chúng Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn, các loại Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà kia tất cả đại chúng đều tập hợp tại đây, nhưng Đức Thế Tôn lại trở về chỗ cũ nhập định. Nay ta cũng nên hiện một chút thần thông. Khi hiện thần thông xong, sẽ khiến cho tất cả chúng hội đều xưng tụng tán thán công đức đại Từ của Thế Tôn.”

Đại Bồ-tát Bất Không Kiến suy nghĩ như vậy rồi, liền nhập Tam-muội. Nhờ năng lực của Tam-muội nên khiến cho tam thiên đại thiên thế giới này được trang nghiêm thật tốt đẹp, tất cả vật dụng đều làm bằng bảy báu. Đó là vàng, bạc, lưu ly, pha lê, mã não, xa cừ, san hô và chân châu. Lại các báu như vậy để trang sức. Mặt đất bằng phẳng như lòng bàn tay, tất cả đại địa đều có các châu báu. Các cây Đa-la có tám đường xen kẽ, lưới giăng bên trong. Thủy đều hài hòa tươi đẹp. Cây Đa-la bằng vàng thì lá và hoa bằng bạc trắng. Cây Đa-la bằng bạc thì lá và hoa bằng lưu ly. Cây Đa-la bằng lưu ly thì lá và hoa bằng pha lê. Cây Đa-la bằng pha lê thì lá và hoa bằng mã não. Cây Đa-la bằng mã não thì lá và hoa bằng xa cừ. Cây Đa-la bằng xa cừ thì lá và hoa bằng san hô. Cây Đa-la bằng san hô thì lá và hoa bằng chân châu. Cây Đa-la bằng chân châu đỏ thì lá và hoa bằng vàng ròng. Như vậy ở mọi nơi đều treo lọng tơ năm màu, treo các linh vàng, lưới báu, cờ phướn, tất cả

đều làm bằng các báu xen kẽ nhau. Lại đem các thứ ấy bao bọc chung quanh chỗ ở của Đức Thế Tôn. Có rất nhiều loại hoa quý, tươi tốt, như là hoa Ưu-bát-la, hoa Ba-đầu-ma, hoa Câu-vật-đầu, hoa Phân-đà-lợi, đều có đầy khắp ở trong thế giới này, ở đây cũng có đầy đủ các sự việc trang nghiêm thanh tịnh, vi diệu như vậy.

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Bất Không Kiến nhờ diệu lực của Tam-muội nên hiện được các sự việc như vậy, khiến cho hết thảy đại chúng trong tam thiên đại thiên thế giới này, cho đến tám chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân đều hóa ra tòa hoa sen báu rất lớn. Hoa sen ấy có đủ vô lượng ngàn cánh, mềm mại, trong lành giống như áo trời Ca-da-lân-ni, khiến cho chúng sinh đều thấy, biết lẫn nhau và đều được ngồi trên tòa hoa đó.

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Bất Không Kiến ở trong định, lại hiện đại thần thông như vậy lần nữa, khiến cho tất cả đại địa của tam thiên đại thiên thế giới này có sáu cách chấn động. Đó là động, động khắp, cùng động khắp; rung, rung khắp, cùng rung khắp; vọt lên, vọt lên khắp, cùng vọt lên khắp; gập, gập khắp, cùng, gập khắp; nổi, nổi khắp, cùng nổi khắp; lay, lay khắp, cùng lay khắp.

Mỗi cách có ba thứ chấn động, hợp lại thành mười tám tướng. Như vậy cho đến vọt lên ở giữa thì biến mất ở hai bên, vọt lên ở hai bên thì biến mất ở giữa. Giống như cái bát đồng tròn đỏ ở nước Ma-già-đà, đặt trên tảng đá, nghiêng chuyển không định, tự nhiên phát ra âm thanh. Như nơi tam thiên đại thiên thế giới này, không đánh, không gõ tự nhiên phát ra tiếng, việc này cũng như vậy, ngay khi chấn động vang lên, các chúng sinh nghe tiếng ấy mà giác ngộ, tất cả đều nhận được sự tiếp xúc an vui thượng diệu. Giống như thế giới Bất động ở phương Đông, cũng như quốc độ An lạc ở phương Tây, các chúng sinh ở hai cõi đó đều thọ nhận mọi sự diệu lạc. Việc nghe tiếng mà được an lạc cũng lại như vậy.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Bất Không Kiến ở trong Tam-muội, tâm trở nên thanh tịnh, không có cấu đục, tùy thuận điều hòa, dịu dàng, xa lìa hung dữ, vắng lặng không biến động, tâm sâu mát thấm đượm khắp nơi khiến mọi người được an lạc. Sau đó lại hiện thần thông như vậy: Khiến khắp hư không nơi tam thiên đại thiên thế giới này, tuôn xuống vô số lửa bốc cháy, nhưng không làm cho thân tâm chúng sinh bị hủy hoại, mà các chúng sinh ấy lại mong lửa chạm vào thân mình. Tất cả

đều được nhận sự an lạc thù thắng vi diệu, giống như Tỳ-kheo nhập hỏa Tam-muội, an nhiên thọ lạc, chúng sinh xúc chạm lửa ấy, vui thích cũng như vậy.

Đại Bồ-tát Bất Không Kiến dùng diệu lực của Tam-muội, lại hiện đại thần thông nữa, khiến cho tam thiên đại thiên thế giới này mưa xuống hương bột chiên-đàn của cõi trời, mùi thơm bay khắp cả mọi nơi chốn. Nếu có chúng sinh ngửi mùi hương này, liền được sự an vui thượng diệu bậc nhất, giống như Đức Như Lai Thích-ca Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác thời xa xưa, lúc hành hạnh Bồ-tát, ở trước Đức Phật Nhiên Đăng thọ ký đạo quả Bồ-đề xong, đạt được niềm vui hiếm có, không thể nghĩ bàn; cho nên khi các chúng sinh ngửi được diệu hương của cõi trời này thì thân tâm được niềm vui không thể nghĩ bàn cũng lại như vậy.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan ở trong chúng tự nghĩ: “Hôm nay vì nhân duyên gì ta bỗng thấy các sự việc trang nghiêm hiếm có, không thể nghĩ bàn như vậy? Sự đại thần biến này do ai làm ra? Đức Thế Tôn của ta đã trở về phòng tĩnh tọa nên không làm ra sự đại thần biến ấy. Lẽ nào lại do các đại Thanh văn trong chúng hội có thể tạo ra? Vì trong chúng hội này có rất nhiều bậc đại nhân thuộc hàng voi quý. Người làm ra được việc ấy, không ngoài các Đại Bồ-tát Di-lặc, Văn-thù-sư-lợi, Việt Tam Giới, cho đến Đại Bồ-tát Bất Không Kiến hoặc là do các Đại Bồ-tát khác có đầy đủ oai quang nên hiện ra việc này chăng?”

Tôn giả A-nan nghĩ như vậy xong, liền bạch với Tôn giả Đại Mục-kiền-liên:

–Thưa Đại đức! Tôi nghe Đức Thế Tôn thường nói: “Người đạt thần thông bậc nhất trong các đệ tử của ta, đó là Mục-kiền-liên.” Nay các điềm lành này hiện ra có phải do Đại đức tạo nên chăng?

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên đáp:

–Này Nhân giả! Điềm lành lạ thường ấy chẳng phải là tôi có thể làm ra được. Vì sao? Tôi nhớ lại thuở xưa, một thời tôi đã lấy tam thiên đại thiên thế giới này đem ngậm trong miệng, mà chúng sinh không có một chút gì là kinh sợ, thậm chí cũng không có cảm giác đến, đi.

Tôi lại nhớ thuở xưa, ở tại cung điện của Phạm thiên phát ra một âm thanh thật lớn, vang khắp tam thiên đại thiên thế giới này.

Tôi lại nhớ thuở xưa, ở trước Đức Thế Tôn, cũng đã gậm lên tiếng gậm của sư tử, có thể ngậm núi Tu-di ở trong miệng, có thể trải qua hơn một kiếp hoặc ít hơn một kiếp, như vậy là chuyện thường.

Tôi lại nhớ thuở xưa, đi đến thế giới Dương diễm, tại đó tôi đã phát ra âm thanh trùm khắp cả thế giới ấy, làm cho ai nấy cũng đều nghe biết.

Tôi lại nhớ thuở xưa, ở tại cõi Diêm-phù-đề mà có thể lay động đại điện Nan thắng ở cung trời Dao-lợi.

Tôi lại nhớ thuở xưa, đi đến chỗ ở các Long vương Nan-đà, Ưu-ba-nan-đà. Các loại rồng này phun lửa rất độc, mà lúc ấy tôi đã hàng phục được, khiến cho chúng an trụ nơi giới lành, đồng thời tôi cũng từng khiến ma ác Ba-tuần phải khuất phục.

Tôi lại nhớ thuở xưa, đi đến phương Đông, đứng nơi tam thiên đại thiên thế giới kia, tại đó có một thành lớn tên Bảo môn, gồm tới sáu vạn ức ngàn gia đình. Tôi đã ở trong sáu vạn ức ngàn gia đình ấy, mỗi mỗi nhà đều hiện thân Mục-liên, vì các chúng sinh ấy diễn nói các pháp vô thường, khổ, không, vô ngã, khiến cho họ được an trụ nơi chánh pháp.

Này A-nan! Trước kia tôi tuy có thể tạo những biến hóa như vậy, nhưng từ xưa đến giờ, chưa từng thấy những thần biến như thế này, làm sao tôi tạo ra được!

Này A-nan, nay tôi ở trên tòa hoa sen lớn này xem xét mười phương, vô lượng, vô biên các cõi Phật, nơi mỗi mỗi cõi Phật đều thấy Đức Thế Tôn của tôi là Thích-ca đã trở về phòng mình, im lặng tĩnh tọa, tôi thấy các quốc độ của chư Phật kia cũng như xem thế giới Ta-bà này.

Này A-nan! Vừa rồi tôi cũng dùng Thiên nhãn quan sát khắp nơi để tìm ra nhân duyên của thần biến này nhưng rốt cuộc vẫn không biết từ đâu đến.

Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên, vì muốn nêu lại cho rõ nghĩa này, nên nói kệ:

*Tôi đã thành tựu bốn Thần túc
Cùng hàng không ai sánh bằng mình
Chỉ có Thế Tôn, Thiên Nhân Sư
Người khác thần thông không thể hơn.
Tôi từng nuốt gọn cõi Phật này
Chúng sinh đại địa chẳng hay biết
Tôi lại từng đến cung Phạm thiên
Nói một tiếng vang khắp thế giới.*

Tôi lại từng ở trước Thế Tôn
 Nuốt núi Tu-di vượt cả kiếp
 Tôi phát tiếng lớn ở cõi Diêm
 Khiến cõi Phật này ai cũng nghe.
 Tôi làm chấn động cung Đế Thích
 Nơi ấy chúng Thiên nữ đang ngồi
 Lại đến chỗ Long vương Nan-đà
 Hàng phục đại độc long như vậy.
 Tôi nhớ thuở xưa tạo thần biến
 Thân ở nơi đây hiện phương Đông
 Tôi khiến sáu vạn ức ngàn nhà
 Ai ai cũng đều thấy thân tôi.
 A-nan! Nay tôi đã quán khắp
 Chưa từng thấy đại thần thông này
 Riêng tôi cho là rất hiếm có
 Nhưng thần biến này tôi không tạo.
 Nay tôi ngồi tòa hoa sen lớn
 Cũng thấy chúng sinh ngồi trong hoa
 Lại thấy chư Phật đại oai vương
 Quan sát khắp cả mười phương cõi.
 Nhất định bậc trời Tự tại tạo
 Hay là Bồ-tát nào đã làm
 Thần thông biến hóa thật khác thường
 Xưa nay chưa thấy nay mới thấy.

Lúc Tôn giả Đại Mục-kiền-liên gầm lên những tiếng gầm sư tử thì có mười ngàn trời, người trong đại chúng đối với các pháp, được mắt thanh tịnh.

Bấy giờ, Tôn giả A-nan lại thưa với Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Thưa Đại đức! Tôi đích thân nghe Đức Phật nói: “Bậc trí tuệ thứ nhất trong các đệ tử Thanh văn lớn của ta, chính là Xá-lợi-phất.” Nay sự thần biến này há không phải là do Đại đức tạo ra sao?

Tôn giả Xá-lợi-phất nói với Tôn giả A-nan:

–Này A-nan! Điềm lành dị thường ấy sức tôi không thể bì kịp. Vì sao? Tôi nhớ từ hai mươi năm trở lại đây, dù tinh cần tu tập Tỳ-bà-xá-na (quán), một lòng quan sát cầu đạt được thật tướng của pháp, nhưng vẫn không thể biết được biên vực nơi các pháp.

Này A-nan! Tôi lại nhớ thuở xưa, khi lấy một tấm ca-sa đặt trên mặt đất, lúc ấy, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên là Thượng tọa bậc nhất, thần thông như vậy, vẫn không thể lấy tấm y đó được. Thậm chí không thể gỡ tấm y ấy lên khỏi mặt đất, nói gì đến việc lấy tay cầm giơ lên cao.

Tôi lại nhớ thuở xưa, ở trước Đức Thế Tôn gầm lên tiếng gầm sư tử, ở trước tất cả các vị cũng có đầy đủ thần thông, đó là các đại Thanh văn và hàng Hữu học, Vô học, Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn, cho đến tất cả các loại Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la. Trước các đại chúng, khi ấy có ngoại đạo Ba-lê-ba-xà đi đến chỗ tôi, cùng tôi tranh luận về việc nhập thiền định, rồi lại muốn cùng tôi so sánh về việc ẩn thân không hiện, tranh nhau về tiếng gầm sư tử. Ngay lúc đó, tôi nêu cao chí trượng phu, làm việc của bậc trượng phu, mới nói đó là các việc không thể nghĩ bàn, chỉ trừ Đức Thế Tôn là bậc thầy biết tất cả và Đại Bồ-tát Di-lặc, cùng các vị Nhất sinh bổ xứ, lại trừ các vị Đại Bồ-tát thành tựu pháp nhẫn sâu xa, lại trừ các Đại Bồ-tát đã được Tam-muội Hải đức, lại trừ các vị Đại Bồ-tát khéo trụ nơi Tam-muội, lại trừ các Đại Bồ-tát được Tam-muội chư Phật hiện tiền, trừ các Đại Bồ-tát này ra, còn tất cả các đại đệ tử Thanh văn của Đức Thế Tôn đều đến hỏi tôi về việc ẩn giấu thân, cho đến ngoại đạo Ba-lê-ba-xà cũng lại hỏi tôi khi ẩn mất thân thì trụ ở nơi nào?

Này A-nan! Khi đó tôi tạo đại thần biến như vậy: Làm cho tất cả Thanh văn hoặc Bích-chi-phật đều không thể biết thân của tôi ở chỗ nào. Từ lúc nghe tiếng tôi nói trong hư không thì hoàn toàn không ai có thể biết thân tôi ở đâu.

Này A-nan! Tôi thường siêng năng thực hành hạnh đại trượng phu, cũng thành tựu việc của người đại trí. Này A-nan! Tâm tôi tùy theo hành động của mình, chẳng phải tôi tùy theo tâm hành.

Này A-nan! Nay tôi tự biết thân ngồi ở tòa sen lớn này, cũng thấy được tất cả đại chúng trời, người, đều ngồi nơi tòa hoa sen lớn này.

Này A-nan! Tôi lại thấy trong các thế giới ở tất cả mười phương vô lượng, vô biên không thể nghĩ bàn kia đều có các Đức Phật Thế Tôn, đều ngồi bên cây Bồ-đề nơi đạo tràng thành Chánh đẳng Chánh giác, thành tựu đầy đủ vô lượng, vô biên sức oai đức lớn, chư Thiên đại chúng cung kính vây quanh. Có Đại phạm Thiên vương thỉnh Phật chuyển pháp luân và thưa: “Bạch Thế Tôn! Nếu bây giờ ngài chuyển pháp luân, chúng con xin tùy thuận.”

Này A-nan! Tôi nghe tiếng nói ấy, tôi thấy việc ấy ở ngay đây, các quốc độ của chư Phật vô lượng, vô biên như vậy, đều làm bằng bảy báu, tơ lụa đủ màu, treo các linh vàng, lưới phủ lên trên, đủ các thứ cung điện được trang nghiêm vì diệu như thế giới Ta-bà này.

Này A-nan! Vừa rồi tôi cũng tự nghĩ: “Hiện nay, việc đại trang nghiêm không thể nghĩ bàn này không phải là do đại thần thông của Đức Thế Tôn tạo ra sao? Hay là các vị Đại Bồ-tát tu tập căn lành sâu dày, đầy đủ phước đức trí tuệ mới có thể hiện đại thần biến như thế này chăng? Hay là các đại đệ tử trong chúng Thanh văn của Đức Thế Tôn đã trồng căn lành từ lâu, có đầy đủ oai đức lớn đã tạo nên chăng?”

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất vì muốn nêu rõ lại nghĩa này nên nói kệ tụng:

*Thần lực Thế Tôn khó nghĩ bàn
 Công đức Như Lai cũng như vậy
 Tất cả đại đệ tử Thanh văn
 Hữu học, Vô học đầy cõi Phật.
 Trong các người trí, tôi bậc nhất
 Làm gì có người lại hơn tôi
 Chỉ trừ chư Phật, các Như Lai
 Và các Bồ-tát hành Bồ-đề.
 Tôi tự quan sát các pháp tướng
 Đầy đủ hơn cả hai mươi năm
 Cầu nền móng pháp không tới đích
 Trí tuệ của tôi hơn mọi người.
 Nay tôi ở trước Phật Thế Tôn
 Muốn dùng trí: Sư tử gầm này
 Làm cho tất cả các ngoại đạo
 Cùng đại Thanh văn muốn thấy tôi.
 Hoàn toàn không thể thấy thân tôi
 Và các thần biến tôi tạo ra
 Chỉ trừ Như Lai Đẳng Chánh Giác
 Và các Phật tử Đại Bồ-tát.
 Mới biết thân tôi ở chỗ nào
 Không phải ngoại đạo và Thanh văn
 Thiên định giải thoát khó nghĩ bàn
 Tâm này theo tôi mà hồi chuyển.
 Trượng phu tôi, tu hạnh chân không*

*Nhân giả! Nghiệp tôi thường như vậy
Tôi có thần thông thù thắng này
Tất cả Thanh văn không thể vào.
Nhưng nay tôi thấy khắp mười phương
Thần lực như thế tôi không bằng
Nay tôi ngồi tòa hoa sen lớn
Thấy khắp mười phương vô lượng cõi.
Trong vô lượng cõi đều có Phật
Đều đến cây Phật ngồi đạo tràng
Cõi ấy các báu trang nghiêm lạ
Ngay thẳng rất đẹp, rất đáng thích.
Khi ấy tôi cũng nghĩ như vậy:
Đúng Như Lai đã hiện thần thông
Hoặc đại đệ tử Phật làm ra
Hoặc của Bồ-tát Bất Không Kiến.*

Khi Tôn giả Xá-lợi-phất gầm tiếng gầm sư tử như vậy thì trong chúng có một vạn ba ngàn người xa lìa mọi trần cấu, đạt được Pháp nhãn thanh tịnh.

Bấy giờ Tôn giả A-nan lại nghĩ: “Đại Ca-diếp có oai đức lớn, đầy đủ thần thông, nay sự biến hóa này có thể do Tôn giả làm ra chăng? Vậy ta cũng nên hỏi thử xem thế nào.”

Tôn giả A-nan liền thưa Tôn giả Ma-ha Ca-diếp:

–Thưa Đại đức! Tôi đích thân nghe Đức Như Lai nói: Người hành Đầu-đà bậc nhất trong các đệ tử của ta chính là Đại Ca-diếp. Vậy sự đại thần biến không thể nghĩ bàn này có phải do Đại đức tạo ra không?

Tôn giả Đại Ca-diếp trả lời Tôn giả A-nan:

–Này Nhân giả! Sự biến hóa lạ thường ấy không phải sức tôi có thể làm ra được. Vì sao? Vì tôi nhớ có một thời đã không tự lượng được mình mà ở trước Đức Thế Tôn lại gầm lên tiếng gầm sư tử.

Lúc ấy, đối với núi chúa Tu-di và Đại thiết vi, cho đến các núi khác thuộc Hắc sơn ở trong tam thiên đại thiên thế giới này, tôi chỉ dùng miệng thổi một hơi là có thể làm cho tất cả các thứ ấy tiêu tan, khiến không còn lấy một hạt bụi nhỏ. Nếu có chúng sinh đứng trên núi ấy chẳng những không bị tổn hại, mà họ cũng chẳng biết gì về việc các ngọn núi đều bị hủy diệt hoàn toàn ấy.

Này A-nan! Lại có một thời, tất cả biển lớn, sông lớn, sông nhỏ, ao đầm, các vũng nước, cho đến vô lượng ức na-do-tha trăm ngàn vũng nước trong tam thiên đại thiên thế giới này, tôi chỉ lấy miệng thổi một cái, khiến cho tất cả đều khô cạn, mà các chúng sinh trong đó đều không hay, không biết, cũng không khổ não gì cả.

Lại có một thời, tôi ở chỗ Đức Như Lai và các Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn, tất cả thế gian, trước các đại chúng, gầm lên tiếng gầm sấm sủ, hiện sự thần biến rộng lớn. Này A-nan! Nay tôi chỉ có oai lực như vậy, có thể hiện những thần thông tự tại như thế.

Tôi nhớ có một thời, ở trước Đức Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác, vì các thế gian, Trời, Người, Phạm, Ma, Sa-môn, Bà-la-môn, tất cả đại chúng, tôi đã gầm vang tiếng gầm sấm sủ, bạch với Thế Tôn: Con có thể ở trong tam thiên đại thiên thế giới này, dùng miệng thổi liền một cái, khiến cho luồng lửa lớn cháy thiêu đốt sạch tất cả, giống như ở vào kiếp thiêu, nhưng vẫn không làm cho chúng sinh nào bị tổn hại, cũng khiến cho chúng sinh hoàn toàn không hay, không biết gì cả.

Tôi quả thật có đủ các thần thông như vậy. Này A-nan! Tôi nhớ có một thời, tôi dùng Thiên nhãn xem thấy ở phương Đông, trải qua ức trăm ngàn thế giới, có một cõi Phật lửa cháy dữ dội. Khi thấy như thế, tôi liền suy nghĩ: “Ta nên thị hiện thần thông.” Nghĩ như vậy rồi, tôi liền nhập Tam-muội, ở trong Tam-muội tôi dùng miệng thổi một cái, qua đến ngàn ức thế giới tới phương Đông, làm cho ngọn lửa ấy vụt tắt tức thì. Khi ngọn lửa ấy tắt rồi tôi xuất định, liền thấy cõi ấy trở lại như xưa.

Này A-nan! Bây giờ tôi chỉ có thần lực như vậy, nay ở trong chúng này có các chúng sinh, hoặc Trời, hoặc Người, hoặc Phạm, hoặc Ma, hoặc Sa-môn, hoặc Bà-la-môn phần nhiều có tâm nghi, cho tôi nói dối, nên họ không tin. Vậy hãy chờ Đức Thế Tôn sau khi từ Tam-muội đứng dậy, họ cứ tự ý đến hỏi Đức Thế Tôn. Nhưng nay Đức Thế Tôn tuy đang nhập Tam-muội nhưng vẫn biết rõ việc này, cũng như nghe tiếng tôi nói.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vẫn ngồi ở chỗ cũ, trụ trong Tam-muội, từ xa bảo Tôn giả A-nan:

–Đúng như vậy, đúng như vậy! Đúng như Tôn giả Đại Ca-diếp đã nói về tiếng gầm sấm sủ là chân thật không hư dối. Tôn giả nên nhớ mà thọ trì.

Lúc này chư Thiên, nhân, tất cả đại chúng nghe Đức Phật bảo như thế, nên đối với Tôn giả Ca-diếp phát sinh tâm chưa từng có, khởi lên

tư tưởng cho là điều khó gặp được.

Khi Tôn giả Ma-ha Ca-diếp gẫm lên những tiếng gẫm sư tử như vậy có ba ức người ở trong các pháp xa lìa mọi trần cấu. Lại có tám mươi lăm na-do-tha trăm ngàn chư Thiên cũng xa lìa mọi trần cấu, chứng được Pháp nhãn thanh tịnh.

Bấy giờ, Bồ-tát Bất Không Kiến, Bồ-tát Di-lặc, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Bồ-tát Việt Tam Giới, các Bồ-tát này cùng vô lượng, vô biên các Đại Bồ-tát khác từ xưa đến nay đã trang phục bằng áo giáp thế nguyện rộng lớn, nghe Tôn giả Đại Ca-diếp gẫm lên tiếng gẫm sư tử, liền hóa ra bó hoa lớn như núi Tu-di, tung lên chỗ Tôn giả Ca-diếp đến hai, ba lần. Lại hóa làm nhiều lọng bảy báu to lớn đứng giữa hư không, che trên đỉnh đầu Tôn giả Đại Ca-diếp và che phủ tất cả chúng đại Thanh văn.

Tôn giả Đại Ca-diếp thấy các lọng bảy báu như vậy liền bảo Tôn giả A-nan:

–Này Tôn giả A-nan! Nay trong chúng này nhất định có vị Đại thừa cao hạnh Đại Bồ-tát mới có thể tạo ra đại thần thông như thế, nên hiện được đại thần biến ấy.

Này A-nan! Nay tôi ngồi ở tòa sen lớn này đã thấy chư Phật Thế Tôn nơi vô lượng, vô biên không thể kể xiết ở các phương, lại thấy các cõi ấy đều do bảy báu tạo thành, trang nghiêm, tráng lệ lạ thường, rất đáng yêu thích. Các chúng sinh ở đó lại được các quả báo thù thắng, tốt đẹp nhất. Nay tôi thấy khắp nơi giống như ở cõi trời Đao-lợi, tất cả chư Thiên ham thích mào hoa, thường mang chuỗi ngọc, thân sắc của chư Thiên như mặt trăng sáng, ở trên hư không hóa ra lọng báu, làm cho mỗi đỉnh đầu của chúng sinh đều có lọng báu, giống như trên đầu của tôi đang được lọng bảy báu che, không có sai khác.

Này A-nan! Tôi lại thấy ở cõi nước của các Đức Phật ấy, có các Bồ-tát từ cõi trời Đâu-suất xuống nhập vào thai mẹ. Này A-nan! Khi tôi thấy các việc thần thông như vậy thì hết sức hoan hỷ và sung sướng vô hạn.

Này A-nan! Tôi lại nhớ nghĩ sự kỳ lạ, sự hiếm có như thế, lẽ nào lại do sự tùy nghi của hàng chúng sinh thấp kém gẫm lên được tiếng đại sư tử? Có thể hiện ra những việc thần biến như vậy sao?

Bấy giờ Tôn giả Đại Ca-diếp vì nhằm làm sáng rõ nghĩa này, nêu nói kệ tụng:

A-nan! Mười phương hồ nước lớn
Biển cả, sông to, các dòng chảy
Tôi dùng miệng thổi một hơi gió
Làm chúng khô cạn không còn gì.
Từng ở chỗ Thế Tôn Chánh Giác
Trong cõi đó tôi, tạo thân biển
Khi tôi làm khô tất cả nước
Chúng sinh không hại cũng không biết.
Tất cả núi non nơi cõi này
Tu-di, Thiết vi, cả Hắc sơn
Chỉ thổi một hơi khiến tiêu sạch
Nhân giả! Tôi trụ thân thông ấy.
Tất cả chúng sinh ở Tu-di
Ở các núi khác vẫn bất động
Vẫn không hay biết, không tổn hại
Trí giả! Tôi có thân thông ấy.
Tôi dùng nó thiêu đốt cõi này
Miệng thổi một hơi thấy đều cháy
Các chúng sinh kia chẳng hay biết
Ngay trong lúc ấy không hủy hoại.
Xưa tôi ở trong cõi Phật này
Từ xa thấy phương Đông lửa cháy
Miệng thổi một hơi khiến tắt liền
Thần thông tôi vậy, khó nghĩ bàn.
Nay tôi lại thấy thân biển ấy
Tâm nghĩ kỳ lạ, rất hiếm có
Đệ tử chư Phật không nghĩ bàn
Tất cả các hành cũng như vậy.
Tôi nay ngồi trên hoa sen này
Quán thấy các cõi trang nghiêm, đẹp
Bồ-tát xuống từ trời Đâu-suất
Nhập vào thai mẹ tận nẻo sinh.
Điều đó chắc là các Thanh văn
Bậc thần thông tâm được tự tại
Hay là Bồ-tát Bất Không Kiến
Hay Bồ-tát Di-lặc, Văn-thù?

Bấy giờ, Tôn giả A-nan lại suy nghĩ: “Tôn giả Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử, đối với tất cả pháp đã đạt đến chỗ rốt ráo, có đại oai đức, đầy đủ thần thông, Tôn giả có thể làm việc đại sự này, nay ta cũng nên hỏi thử có phải Tôn giả làm ra chăng?”

Tôn giả A-nan suy nghĩ như vậy rồi, liền thưa Tôn giả Phú-lâu-na:

–Thưa Đại đức! Tôi thân cận Đức Phật, được nghe: Người thuyết pháp bậc nhất trong các đại đệ tử Thanh văn của Đức Phật, chính là Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử. Vậy việc thần biến trang nghiêm không thể nghĩ bàn này có phải do Tôn giả tạo ra chăng?

Tôn giả Phú-lâu-na đáp:

–Này Tôn giả A-nan! Điềm lành dị thường đó sức tôi chẳng thể làm được. Vì sao? Tôi nhớ thuở xưa, đối với các chúng sinh cần phải dùng thần thông để giáo hóa họ, tôi liền vì họ mà nắm lấy tam thiên đại thiên thế giới này, lấy tay sờ chạm để khai thị cho họ. Ngay khi ấy, không chúng sinh nào có ý tưởng kính sợ, họ cũng chẳng hay biết gì cả. Chỉ có các chúng sinh cần sự giáo hóa do thần thông ấy mới có thể thấy tay tôi sờ chạm vào thế giới.

Này Tôn giả A-nan! Ví như tráng sĩ dùng cánh tay mặt nắm lấy bốn trăm đồng tiền vàng, tay trái xoay ngược lại chẳng khó khăn gì. Cũng như vậy, A-nan! Tôi nắm lấy tam thiên đại thiên thế giới này dùng tay xoay ngược lại chẳng khó khăn gì.

Này Tôn giả A-nan! Tôi nhớ có một thời ở trước Đức Thế Tôn, tôi chỉ dùng một lóng tay, lấy được tất cả nước của tam thiên đại thiên thế giới này, khiến chúng chảy vào giữa lòng tay tôi mà không có một chúng sinh nào có ý tưởng bị tổn giảm.

Này Tôn giả A-nan! Vào một thuở xưa, trong lúc đầu đêm, tôi dùng Thiên nhãn thanh tịnh thấy xa hơn mắt người thường, quán xem tam thiên đại thiên thế giới này, rồi tự suy nghĩ: “Trong thế giới ấy có những loại chúng sinh nào, đối với các pháp, tâm sinh nghi hoặc? Ta nên giải thích để trừ bỏ mối nghi ấy.” Tôi liền xem xét khắp tam thiên đại thiên thế giới, thấy vô lượng chúng sinh ở trong tất cả bốn cõi đều nghi hoặc các pháp. Tôi lại sinh ý nghĩ: “Ta nay không nên rời chỗ ngồi này, không lìa định này, phải vì các chúng sinh, đoạn trừ lưới nghi cho họ.”

Này Tôn giả A-nan! Khi nghĩ như vậy, tôi liền nhập định, tâm được thanh tịnh, sáng suốt, thành tựu vắng lặng, bất động, vì các chúng

sinh đó mà tuyên nói các pháp, quyết đoạn trừ lưới nghi, không còn chướng ngại, khiến cho các chúng sinh ấy đều nghĩ: “Hôm nay, chúng ta đều nhờ Tôn giả Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử, riêng ở trước ta, vì ta mà thuyết giảng.”

Này Tôn giả A-nan! Vào lúc đầu đêm, khi tôi thuyết pháp, tức thời có một vạn bốn ngàn chúng sinh được an trụ trong chánh pháp của Phật. Lại có ba vạn chúng sinh nguyện hộ trì giới cấm. Lại khiến cho sáu vạn chúng sinh tin Phật, Pháp, Tăng, quy y Tam bảo. Mọi sự tốt đẹp, sau đó mới từ Tam-muội đứng dậy.

Này Tôn giả A-nan! Tôi chỉ có sự thuyết pháp, khéo léo cắt đứt các sự nghi ngờ khác cho chúng sinh vậy thôi.

Này Tôn giả A-nan! Tôi lại nhớ ở thế giới này, tôi dùng Thiên nhân quán xem về phương Bắc, qua ba vạn cõi Phật, có một thế giới tên là Phục oán. Trong thế giới ấy, có một chúng sinh, phần nhiều nghi ngờ đối với các pháp. Chúng sinh ấy có căn tánh Thanh văn, cũng dễ thọ hóa, nhưng Đức Thế Tôn ở cõi đó đã Niết-bàn. Lúc ấy, tôi liền nghĩ: “Nay tôi cũng không nên đứng dậy khỏi chỗ này, cũng không đến đó, nhưng vì chúng sinh ấy phải giải thích chỗ nghi cho họ.”

Nghĩ như vậy rồi, tôi liền nhập Tam-muội, ở trong Tam-muội, vì thế giới ấy, vì vô lượng, vô biên không thể tính kể a-tăng-kỳ các chúng sinh mà diễn nói chánh pháp, khiến họ được sáng tỏ các pháp.

Này Tôn giả A-nan! Tôi chỉ có đầy đủ sự thần thông của hàng Thanh văn. Nay ở trong chúng này nếu có người nghi ngờ, hãy chờ Đức Thế Tôn xuất hiện, thưa hỏi thì tự biết.

Khi Tôn giả nói như vậy, nhờ thần lực của Phật nên từ trên hư không phát ra tiếng nói, bảo Tôn giả A-nan:

–Này Tôn giả A-nan! Đúng như vậy! Đúng như vậy! Đúng như tiếng gầm sư tử của Phú-lâu-na. Ông nên nhớ mà thọ trì.

Bấy giờ, các chư Thiên, người đời, chúng A-tu-la tất cả đại chúng nghe việc này xong đều khởi tâm hiếm có, sinh suy nghĩ đặc biệt, cùng nhau nói:

–Thật là hy hữu! Hy hữu! Bậc Thanh văn mà có thể kiến lập được việc lớn ấy, hướng chi là Bồ-tát, chư Phật Thế Tôn?

Bấy giờ, Tôn giả Phú-lâu-na Di-đa-la-ni Tử, muốn nói rõ lại nghĩa này, nên nói kệ tụng:

*Việc thuyết giảng, tôi đều thông đạt
Các lậu sinh ra đều diệt trừ*

Nhờ Phật Như Lai dứt sạch cả
Đại tôn thần biến vượt thế gian.
Tôi nắm cõi này và các núi
Dùng tay xoay chuyển hay sờ chạm
Lúc ấy không động một chúng sinh
Tôi chỉ có sức thần thông này.
Các dòng nước tam thiên thế giới
Có người hoặc thấy hoặc không nghe
Nước ấy nằm trong kẽ tay tôi
Nhưng các chúng sinh không tổn giảm.
Đầu đêm tôi dùng Thiên nhãn xem
Những chúng sinh nào tâm nghi hoặc
Mong cầu căn lành và các pháp
Muốn dùng thần lực để trừ nghi.
Khi tôi sinh ý nghĩ như vậy
Không lìa chỗ ngồi, cũng không đến
Tôi đã tuyên thuyết pháp chánh đạo
Khiến họ nghe rồi dứt tâm nghi.
Khi tôi thuyết pháp như vậy rồi
Khiến bốn vạn ngàn trụ chánh pháp
Ba vạn người gìn giữ giới cấm
Sáu vạn chánh tín thọ tam quy.
Tôi lại nhớ vào lúc đầu đêm
Phóng xuất thần thông thật vi diệu
Quán xem ba vạn cõi phương Bắc
Thấy một cõi Phật tên Phục oán.
Các chúng sinh trong cõi Phật ấy
Chỉ có một người rất nghi hoặc
Tôi tuy không đến chỉ tuyên thuyết
Khiến người ấy bảo: Riêng mình nghe.
A-nan! Trí tôi chân chánh thế
Thần thông như vậy Phật tự biết
Chúng sinh nếu có ai nghi hoặc
Thì nên quyết định hỏi Thế Tôn.
Nay tôi ngồi trên tòa sen này

*Thấy một Thế Tôn Bát-niết-bàn
Phật đó dùng lửa để hóa thiêu
Từ ngoài các phương cũng như vậy.
Quán Phật tâm tôi sinh hiểm có
Là không thể lường, ai làm được
Chính là Thế Tôn hay Thanh văn
Mà tôi thấy Phật đang tĩnh tọa!*

Bấy giờ Tôn giả A-nan lại nghĩ: “Tôn giả La-hầu-la là con của Đức Thế Tôn, đối với tất cả pháp đã được rớt ráo, có đại oai đức, đầy đủ đại thần thông, có khi làm ra việc lớn này chẳng?”

Tôn giả A-nan nghĩ vậy, liền thưa:

–Thưa Đại đức! Tôi đích thân nghe Đức Phật nói như vậy: “Trong số các đại đệ tử Thanh văn của ta, người trì giới bậc nhất chính là La-hầu-la.” Vậy sự thần biến trang nghiêm không thể nghĩ bàn này há chẳng phải do Đại đức làm ra sao?

Tôn giả La-hầu-la trả lời Tôn giả A-nan:

–Này Tôn giả A-nan! Đức Thế Tôn đại Bi che chở tất cả, tuy khen ngợi tôi là người siêng năng trì giới, đầy đủ thần thông, nhưng việc thị hiện thần biến hôm nay thật là phi thường, không thể lường xét được. Từ lúc sinh ra đến nay tôi chưa từng thấy bao giờ, cũng chưa từng nghĩ tới, lại cũng không phân biệt, làm sao có thể hiện được sự thần biến như vậy.

Này Tôn giả A-nan! Sự đại trang nghiêm ấy thật chẳng phải do tôi làm ra. Vì sao? Tôi nhớ thuở xưa, chỉ có tam thiên đại thiên thế giới này là rộng lớn như vậy, bao gồm trăm ức bốn thiên hạ, trăm ức mặt trời, mặt trăng, trăm ức biển lớn, trăm ức núi Tu-di, trăm ức núi Đại thiết vi. Ngoài ra còn có các loại Hắc sơn khác, đem tất cả đều để trên đầu một sợi lông, lúc ấy thân tôi vẫn như xưa, chúng sinh cũng không khác. Tất cả đại địa, Tu-di, các núi, cho đến biển lớn và các dòng nước chảy, thủy đều yên ổn, không bị va chạm, chấn động, tất cả đều không có sự bức bách, tổn thương lẫn nhau.

Này Tôn giả A-nan! Tôi chỉ có thần lực tự tại như vậy thôi.

Này Tôn giả A-nan! Thuở xưa, có một thời tôi lấy biển lớn, các biển nhỏ, sông lớn, sông nhỏ, cho đến các khe nước nhỏ ở trong tam thiên đại thiên thế giới này, đem tất cả bỏ trong một lỗ chân lông. Ngay lúc đó, thân tôi không bị tổn, chúng sinh cũng không bị hại, nước ở các biển lớn và các dòng sông, cho đến nước ở các khe suối nhỏ, thủy đều

như trước, không xô đẩy lẫn nhau, những người sống nơi đó đều biết thân mình ở trong nước.

Này A-nan! Thuở xưa, có một thời tôi ở đây nhập thiền định xong, tức thì đến một thế giới ở phía Đông bắc, là chỗ Phật Thế Tôn tên là Nan Thắng Oai gồm đủ mười tôn hiệu Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Tôi hiện thân đến lễ kính. Khi lễ kính xong liền trở về, đứng trước vua Tịnh Phạn thuộc thành Ca-đuy-la của thế giới này, xin một nắm hương bột chiên-đàn. Xin được hương rồi, liền đem đến cúng dường Đức Thế Tôn ở cõi Phật ấy, mùi hương bay khắp. Ngay khi đó, vì Đức Phật Nan Thắng Oai kia, tôi hóa làm một lầu quán, hình tướng cao thẳng đồ sộ, phân minh, cao một vạn do-tuần, tất cả được trang nghiêm bằng các châu báu tốt đẹp nhất. Lại dùng hương trời làm lọng bảy báu, che lên trên Đức Phật, cao một vạn ức tám ngàn do-tuần, rộng tám ngàn do-tuần. Ở thế giới ấy, vì tất cả chúng sinh, mỗi mỗi người lại hóa làm lầu quán chiên-đàn, hình tướng cao thẳng, cao một trăm do-tuần, rộng năm mươi do-tuần, bốn trụ vuông vức, tùy ý vui thích, khiến cho các chúng sinh kia cảm thấy đầy đủ sự trang nghiêm, mọi người đều không xô đẩy làm chướng ngại nhau.

Thưa Tôn giả A-nan! Tôi chỉ có thần thông Thanh văn, rất ráo đạt đến bờ giác như vậy. Nay ở trong chúng, nếu có người đối với tôi lòng sinh nghi hoặc thì cứ tùy ý thưa hỏi Đức Thế Tôn. Đức Thế Tôn tuy ở chỗ tịch định, nhưng vẫn chứng biết việc ấy.

Bấy giờ, Tôn giả La-hầu-la muốn nêu rõ lại nghĩa này nên nói kệ:

*Tôi từng nắm tam thiên thế giới
Trăm ức bốn thiên cùng Thiết vi
Để tất cả vào lỗ chân lông
A-nan! Tôi có sức như vậy.
Diêm-phù-đề này lớn như thế
Tất cả ở nhưng không biết nhau
Tất cả đều vào lỗ chân lông
A-nan, tôi hiện sức thần thông.
Núi Tu-di này rất cao rộng
Thiết vi, các núi không tùy nghi
Thảy đều để vào lỗ chân lông*

*A-nan, biết sức thần thông tôi.
 Tất cả thấy đều không bức bách
 Mà thấy vào trong một sợi lông
 Lúc đó thân tôi không biết mỗi
 Chúng cũng không biết ở sợi lông.
 Các hồ nước tam thiên đại thiên
 Các rãnh, các sông và biển lớn
 Một hơi hút hết đặt trên lông
 Tôi chỉ có đại thần thông ấy.
 Các vùng nước như vậy cõi này
 Biển lớn, các sông và rạch nhỏ
 Tất cả thấy đều chẳng hay biết
 Khi tôi để chúng lỗ chân lông.
 A-nan! Tôi tạo thần thông này
 Xưa, nhiều lần hiện ở trước Phật
 Trong chúng nếu có người nghi hoặc
 Nên hỏi Như Lai sẽ tỏ tường.
 A-nan! Tôi tại hoa sen này
 Thấy mười phương các Bồ-tát ấy
 Thí bỏ đầu, mắt và vợ con
 Chỉ cầu đạo Bồ-đề vô thượng.
 Thần biến này tôi thấy hiếm có
 Chắc là Thế Tôn đã làm ra
 Hoặc Bất Không Kiến hay Di-lặc
 Hoặc là đại đệ tử Thanh văn.*

Lúc Tôn giả La-hầu-la gầm lên những tiếng sư tử như vậy có tám mươi bảy ức một trăm ngàn na-do-tha các trời, người ở trong đại chúng xa lìa trần cấu, được mắt pháp sáng trong. Các trời, người ấy đạt được pháp rồi, dùng bột hương chiên-đàn cõi trời, thành kính tung lên trên Tôn giả La-hầu-la đến hai, ba lần. Cúng dường như vậy xong, đồng thanh nói:

–Thật là hiếm có! Thật hiếm có! Phật tử thanh tịnh thực hành Đại thừa chân chánh, trông các căn lành đối với các pháp, nay mới có thể gầm lên tiếng gầm đại sư tử như vậy!

